Λαμπρή μου Λουίζη

Μέσα στά μίκρα χρόνια ποῦ ἤσουν μαζί μας, στά παιδικά σ' ἐγκλειστά σου χρόνια, ποῦ σέ παρακολουθοῦσα μέ ἄγρυπνον προσοχήν ἐνδιαφέρον καί ἐκπλήρωνα καί ὑπερηφανεύομαν διά τά σωματικά ἐ ψυχικά χαρίσματα ποῦ σοῦ ἔδωσε ὁ δημιουργός, γνώριζα κατάβαθα τό μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς σου, ποῦ δέν ἠνείχετο ἀδικίαν ἐ πόνον εἰς συνάνθρωπόν σου ἐ παρακάλεσα ἐπανειλημμένως τήν κυράν σου Μαρίαν, νύφη τῆς εὐλογίας ἄξιον ἐ τίμιος τήν προσέχεις ἀγόγγυστα.

Ἤκουσα τάς ὀρθάς συμβουλάς σου ἐ τάς σοφάς κρίσεις σου, ποῦ βγαίναν ἀπό τό ἀγαθέρινο στόμα σου ἐ ἐπαίρνομαν μυρωδιές ἐ γιασεμίνια ὅπου οἱ ἀμπελιές σου ἀγόρταγα ἀπεμύζουν τίς γλυκιάδες των ἐ ἄφηνα ὁσφραίνοντο τίς μυρωδιές των. Καί γι' αὐτό ἔνας νηπιωμένος φίλος σου, σι μιά του ἐπιστολή σοῦ γράφει. «Μακαρίζω τούς γονεῖς σου ἐγέννησαν, ποῦ ἔνα τέλειο βλαστάρι, γιατί μέ τόν δρόμον ποῦ διάλεξες, θά φανῆς ἐξωπρεπιστός ἐ στόν ἑαυτόν σου ἐ στούς γονεῖς σου, ἀγά ἐ στήν πατρίδα ἐν γένει.»

Καί ὅλαν, ἀγαπημένο μου παιδί, δέν κύριοις συνεφοιτά καί συμπλᾶς τάς συμβουλάς σου, ἔκαμνες ἄγχο χαρά ἐ μέ τήν γραφιά σου πέννα ἀράδιαζες τίς σοφές συμβουλές σου, τήν χαρά ἐ τόν πόνον τῆς ψυχῆς σου. Μιά ἀδερόφεγγη βραδυά ποῦ σου ξαγρυπνήσεις ~~ποῦ σου ξαγρυπνήσεις~~ στήν παράβαν τοῦ ἐξωκλησιοῦ μας παλιοῦ στά Βούρλα, μέ τούς ὀφθαλμούς πρός τόν οὐρανόν, ἐζητάρες, συνιστάσαι ἐ φυσοφρᾶς ἐ τήν ἐπόμενην γράφει

«Τίς ἔδημιούργησε τὸ μαγικόν αὐτὸ σκεύος; Τίς ἔδωσε τὰς βάσεις καὶ τὴν ἀρμονικήν αὐτὴν κίνησιν, ποὺ νὰ μὴ σκανδαλίζεται, ποὺ νὰ μὴ συγκρούεται καὶ καταστρέφεται, μέσα στὸν ἀγγελικό σφοδρόν του, μέσα στὴν ἄπειρον κίνησίν του; Τίς ἔδωσε τὴν χαρὰν στὴν γῆν καὶ δὶ' αὐτὸν ἄνθρωπον, μὲ ἔπαινον λόγον καὶ σοφίαν, ὥστε ἐγὼ τὸ ἐμαγνητικόν... νὰ κάθημαι νὰ συνιστῶμαι τὰ κάποια δημιουργήματα καὶ τὸν ἀνεξιχνίαστον δημιουργόν του...» Καὶ ἄλλα ἀπὸ συέγκες καὶ συγγενικοὺς ἐμπαιγμοὺς «... ὑπάρχει χωρὶς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πλανήτας ἢ μόνον ὁ πλανήτης μας κάτι ὁ μόνος κοσμοκτισμένος ἐπὶ γῆς; Ὑπάρχουν δαίμονες καὶ ἄγγελοι, καλοὶ καὶ ἀγαθοί, δίκαια καὶ ἄδικοι, συγκοράτοι, τυχεροί, κάτοχοι, ἀδεξιοτέχνοι, κόμψοι, ἀδεξιότεχνες ἢ μόνον ὁ πλανήτης μας ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὴν κακίαν αὐτὴν ποὺ σκάβουν τὸ ἄλλοτον φίς τοῦ γείτονός μας; Ὦ! πόσον χαίρομαι νὰ κάθω! Νὰ ἤξερα ὅτι ὑπάρχουν μόνον ἄγγελοι. Καὶ τότε ὦ! πόσον θὰ κοιμοῦμαι, νὰ κάτσω κάτω τὴν σκέψιν, μαζί του, χωρὶς νὰ μὴ βγάζω κάποιας κραυγές...»

Ἐπιτέλους φαίνεται, ἀγαπημένο παιδί, ὅτι ὑπάρχουν μόνον ἄγγελοι καὶ γι' αὐτὸ κάτσε τόσον κρύφα τὴν τσάντα.

Καὶ μετὰ τὴν κατοχήν ποὺ ἄρχισαν οἱ αἰμοβόροι Ἕλληνες νὰ τουφεκίζουν ἀδιακρίτως ἀθώους νέους, γέρους καὶ παιδιά, μὲ τὴν δικαιολογίαν, τὴν κατάρισμένη, ποὺ κατεβάζουν τοὺς δεξιοὺς κόμπους τοῦ κορμιοῦ, κι ἀγανάκτησις ὁ κόσμος ἐκεῖνος τὰ κάνει τὸ κρεμμύδι χαρὰ καὶ γράφει «... Μὰς κατηγορεῖτε, κατηραμένοι ἄνθρωποι ποὺ κατέβαλλαν τοὺς δεξιοὺς κόμπους τοῦ κο-

γέρου, διότι σας, ωσαύτως κατά τας ύστερήσεις... Τους ωφελημένους σας τους σκέπτεσθε εις τας προσευχάς με τα ωραιότερα σας, με πάντα πλουσίαν ωσ θέλετε νά ευεργετήσητε τα άνομα τυραννικά σας συμφέροντα... Και θέλατε ήμπορεί οι αδελφοί Κρήτες, νά εμπιστευθούν τους νόμους, ωσ δεν εφυλάξαμεν, επί πλουσίαν ωσ ηθέλετε νά εγκαταστήσετε επί Παλαιόν μας... νά καταστρέψετε τα υπάρχοντά μας, νά ~~δεσποσύνετε τους~~ ~~ιερείς~~, νά βεβηλώσετε τους ναούς μας, νά εξευτελίσετε τους ιερείς μας, νά διαφθείρετε αθωότατα εφηλικά βασανιστήρια εφηλικά νά ωστείτε μαρτυρικούς θανάτους εις τους αγαθούς εφηλικά αθανάτους γέροντες, αδέλφια εφηλικά παιδιά μας εφηλικά.... Μετίον ηθέλατε νά μεταλλάξετε μυαλίσεις νά σας δροσίσωμεν εφηλικά άπαξ νά σας παίνωμεν διά τας αλίμους πράξεις σας; Όχι! ποτέ πιάνως όχι! Τας ωφελήσωμεν με ραβδιά με τσεκούρια... εφηλικά μας δρομάζατε εφηλικά θά σας ωφελήσωμεν, ώστε νά εγκαταλείψωμεν επί Παλαιόν μας.... Και καταφυγιοφρενικά με τον καθαρόν πνεύμα τής ελευθερίας καταφρόνεσιν εις γεγονότα. ii....

Τα αντικοινωνικήματα ωσ διεπράξατε εφηλικά τα αθώα αίματα ωσ χύσατε μαζί με τας καταίρες εφηλικά τ' αναθέματα εις βασανιστήρια εφηλικά αιωρφανιστήρια, θά ευρεθούν κοντά εις τους μεγάλους σας, κοντά εις τους σκλάβους σας εφηλικά θά τιμωρηθήτε εφηλικά θά διαφθαρήτε εφηλικά θά διασκορπισθήτε, όπως ευτυχώς ωσ εδιαλύθησαν. Τον Θεάνθρωπον Χριστόν μας.... Και όπως η καταφρόνεσις εκόψατε κατά την εορτήν τής σταυρώσεως τον Χριστόν μας το 1945.

Και σάν λυτρώσεις επί Παλαιόν αγωνιστήν εφηλικά ν' αγωνιστεί

ἐγαπήθαμε τὴ ἀγάπη σου μυστικά καὶ ἐγράψαμε τὸ πατριωτικό καὶ ἀνδρικό σου μένος καὶ γράφεις εἰδικὴ ἐπιστολή σου. «... Ἀδέλφια μου, τὴ Πατρίδα πάει... Ὁ ἄγριος κατακτητὴς μὲ τὴν βρωμερά του τέχνη κάνει χαρακίρι τὸ εἰδικό... Ἂς ξυπνήσουμε, ἂς ὀργανωθοῦμε, διὰ νὰ δώσουμε τὴ τελειωτικὴ ἐλευθερία τὸ βαρὺ καὶ ἀποφασιστικὸ κτύπημα κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἐχθροῦ. Μὴ γονατίζουν τὴν κεφαλή μας, μὴ γονατίζουν τὸν ὦμό μας. Καρτερεῖ μιὰ ὥρας ἐλεύθερη ζωή, κοπιαστικὰ χρόνια σκλαβιὰ καὶ θάνατο.» Καὶ κατάφερε μὲ τὸ ζαχαρένιο του στόμα μὲ τὴν ἄκρα του γλῶσσα, κι' ἀνὰ κοπέλα, ἀγία, γιὰ μας τοὺς δυστυχισμένους γονεῖς του, γιατὶ κοροϊδεύει τὸν θάνατόν του τὸν ἔνδοξον. «... Εἶμαι μονογενής καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ βρεῖτε ἀγαπημένους. Μέχρι τώρα ἤμουν ὑποχρεωμένη ἀπὸ ἄλλους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους. Ἔρχομαι ὅμως ἄνδρας καὶ ἀπόκτησε τὸ δικαίωμα μὲ τὴν κοινὴ μας Μάνα τὴν Πατρίδα. Μάνα σφυρόπετρες μου...»

Ἀγαπημένε μου Λεῦκε μου κοίτα καὶ ἀποφασιστικὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακρὰ ἀγαπῶ τὴν ἀγάπη σου καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ κορμί σας καὶ ἀπὸ τὴ ψυχή σας, ἀπὸ τὴ ἐπιθυμία σας, ἀπὸ τὴ ἐπιθυμία σας κάνω κομμάτια μὲ τὴ φωτιὰ τὴ ψυχή μας καὶ τὴ φωτιὰ τὴ ψυχή μας ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό, κάνει τὸ κορμί μας τὴ σκόνη καὶ τὴ φωτιὰ τὴ ψυχή μας καὶ ἡ ἀγάπη μας ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ μὲ τὴ φωτιὰ τὴ ψυχή μας